

בש"פ 10082/16 - אברהם אריה פרנס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 10082/16

כבוד השופט מ' מזוז
אברהם אריה פרנס

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה להעברת מקום דיון הקבוע ליום 8.1.2017

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפני בקשה להעברת מקום דיון בת"ד 2092-08-16.
2. נגד המבקש הוגש כתב אישום בגין ביצוע פניית פרסה בחוסר זהירות, באופן שגרם נזק לאדם ולרכוש (עבירות לפי תקנות 44(א), 21(ג) ו- 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961), והוא הוזמן להתייצב לדיון בבית משפט השלום לתעבורה בנצרת.
3. מבוקש להעביר את הדיון לבית משפט השלום לתעבורה בירושלים, היות שהמבקש הוא תושב תקוע.
4. המבקש מציין בבקשה כי:

"אני מודה בתאונה. ואני מבין שאני אחראי מבחינת חוקי התעבורה. נכנסתי לנתיב הנגדי וגרמתי לתאונה. אני לא מודה ברשלנות."

5. דין הבקשה להידחות.

ככלל, בית משפט זה לא יעתר לבקשות להעברת מקום דיון בתיקי תעבורה כאשר המבקשים אינם מודים במיוחס להם. זאת מאחר שבמקרים אלו העברת הדיון תהא כרוכה בהכבדה ניכרת על עדי התביעה (השוטרים) אשר יצטרכו, מעשה יום ביומו, לנסוע ולהעיד בבתי משפט שונים בכל רחבי הארץ, לפי מקום מגורי הנאשמים. המדובר בבזבוז לא מוצדק של משאבי ציבור. על כן, בתיקים כגון אלה, מרכז הכובד הוא במקום ביצוע העבירה, ורק בנסיבות מיוחדות וחריגות תהיה הצדקה להיענות לבקשה להעברת מקום הדיון (בש"פ 4959/16 נסיב נ' מדינת ישראל (3.7.2016); בש"פ 8524/16 לחמני נ' מדינת ישראל (6.11.2016)).

6. המבקש דן אמנם מצוין כי הוא מודה ביסוד העובדתי של העבירות המיוחסות לו, אך הואיל והוא מואשם בנהיגה בחוסר זהירות, כפירתו ב"רשלנות" מהווה כפירה באשמה. בכתב האישום בעניינו של המבקש מנויים שישה עדי תביעה, מן המשטרה ומחוצה לה, כולם מאזור הצפון, וניתן להניח כי עדותם תידרש על מנת לברר אם נהג המבקש בזהירות אם לאו.

נוכח האמור, מגוריו של המבקש בקרבת בית משפט השלום לתעבורה בירושלים אינם מהווים עילה להעברת מקום הדיון.

7. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' בטבת התשע"ז (1.1.2017).

ש ו פ ט